

**DRŽAVNO SELEKCIJSKO TEKMOVANJE S PODROČJA SLOVENŠČINE ZA
CANKARJEVO PRIZNANJE 2025/2026**

NAŠ SVET SKOZINJIHOVE OČI

1., 2. in 3. letnik – srednji poklicni programi

Desa Muck: *Nebo v očesu lipicanca*

NAVODILA ZA PISANJE RAZLAGALNEGA BESEDILA

Čas pisanja: 90 minut

Preberite besedili.

Priloga 1

»Kaj praviš, a bi probala kaj močnejšega?«

Trudoma je odkimala. Saj jo bo še od te trave pobralo.

»Hej, a nisi ti neka težka frajerka, ki se ničesar ne boji? A nisi spizdila od doma? A ni tvoj stari nek hud vojni zločinec in jih je pobil celo armado?«

»Moj stari je car!« je zavpila. A le v sebi. V bistvu ni spravila iz ust niti glasu.

»Pridi, gremo k mojemu frendu. Ta ima doma vse, kar hočeš. Ni, da ni! Koka, ekstazi, hors ... Boš videla, kaj so to prave reči. Boš videla, kaj se to pravi, če se človek zares, ampak zares dobro počuti!«

Almira je tuhtala. Zelo počasi. Mogoče pa je to točno to, kar potrebuje. V Ljubljani se ji zadnje čase ni več zdelo tako zabavno. Tiste štiri ure pomivanja kozarcev v Jovovem kafiču in poslušanja duhovičenj penzionistov, ki so mislili, da so silno navihani, ji je bilo čisto odveč. In odkar se je dobivala z Mojčino klapo, jo je včasih spet napadla tista neznosnost in sanje o tem, da izkrvavi do smrti, so bile spet vedno pogostejše.

(Muck, Desa: *Nebo v očesu lipicanca*, 2022, str. 53–54.)

Priloga 2

Res je bila Medea. Stala je ob konju in strmela na zaliv, obsijan z mesečino, in na grad, ki je kot iz čipk. Trznila je, ko je zaslišala, da se ji približuje. Angel ga je prepoznal in zahrzal v pozdrav.

»Medea!« je zaklical, da je ne bi še bolj prestrašil.

»Aljaž! Presneto! Ne razumem ... Kako si me pa našel?!« je zajecjlala.

OBRNITE LIST.

»Zelo dolga zgodba, povezana z Almiro. Ampak, ženska nesrečna, cela Primorska te išče in tvoja ...« ugriznil se je v ustnico. »Pridi, greva nazaj. Poklical bom očeta, da pridejo s prikolico po Angela.«

»Ne, ne grem! Včeraj sem slišala, da prihaja kupec ponj. Zjutraj odjezdim dalje, in če si prijatelj, me ne boš izdal.«

V mesečini je videla, kako je negotovo odkimal. Divje se je oklenila njegove roke.

»Prosim! Prosim! Ne vzemi mi tega konja! Nočem ga spet izgubiti! Ne morem!«

»Bojim se, da je prepozno. Nisem več edini, ki ve, kje sta,« je dejal nežno. Medea je kot majhna punčka zakopala obraz v roke. Ihtela je, on je molčal in tako sta stala celo večnost. Končno je izdabila:

»Potem naj se pa vsaj poslovim od njega. Nočem gledati, kako ga bodo odpeljali.«

Vrgla se je Angelu okrog vratu.

»Nikoli te ne bom pozabila! Nikoli! Priden bodi, konjiček moj. Pa saj si priden ... Tako si priden,« je šepetala in zajokala še huje. »Upam, da te bodo imeli radi, ker si tako čudovit!«

Tedaj se je oglasilo za njunim hrbtom:

»Saj ne bo šel nikamor. To je zdaj tvoj konj.«

»Mama?« je zajecljala Medea.

(Muck, Desa: *Nebo v očesu lipicanca*, 2022, str. 145–146.)

Napišite razlagalno besedilo z naslovom **ALI RESNIČNO LJUBIJO SAMO ŽIVALI?** V njem povzemite oba odlomka in ju umestite v roman.

S primeri iz romana razložite, kako Almira in Medea iščeta svoj notranji mir ter kako molk vpliva na stiske mladih in njihovih staršev.

Utemeljite, kakšen bi lahko bil Angelov odziv na Medeino stisko, če bi se lahko izražal z besedami.

Svoje razmišljanje o vlogi živali pri iskanju notranjega miru povežite z naslovom razlagalnega besedila in ponazorite z lastno izkušnjo.

Želimo Vam uspešno pisanje.